

Períodes d'acollida o adaptació en educació infantil

written by Vanessa Monar | 6 de September de 2024

Estos primers dies del curs moltes famílies i els seus fills i filles es preparen per a iniciar una nova i il·lusionant aventura: començar el col·le! En els centres educatius, educadores i educadors prenem importants decisions per a assegurar el benestar dels xiquets i xiquetes, acollir-los amb qualitat i propiciar que s'adaptin a un nou entorn, noves persones, nous ritmes i rutines.

[Afavorir que este període d'acollida o adaptació estiga lliure de faules](#) per a oferir el benestar i la seguretat que desitgem per a l'alumnat és imprescindible. L'antídot és sempre conèixer, dialogar i portar a la pràctica allò que ens mostren les [evidències científiques d'impacte social](#).

La ciència ja té clar que les relacions [entre persones adultes i infància, les interaccions que es produïxen, així com les experiències primerenques i les exposicions ambientals, són elements essencials que influïxen en el benestar infantil](#). Este aspecte és clau per al disseny d'un període d'acollida i ens il·lumina el camí per a anar fent passos fermes, informats i concordes amb les evidències

científiques. Sabem que per a proporcionar benestar i seguretat a la infància hem d'assegurar contextos educatius lliures de violència. Per això cal assegurar la **violència zero des dels zero anys**:

- **No trivialitzar** la violència, no és una cosa de xiquets o xiquetes, no és una cosa normal a estes edats ni acceptable, sinó que hem de deixar clar que no tolerarem cap mena de violència i estarem atents per a frenar-la.
- **No justificar** la violència. Tenim dos camins, la violència o el diàleg, i eixa elecció és present des de les primeres edats. No hem de donar missatges confusos com «*t'ha agredit perquè està cansat... troba a faltar la seua família... no sap parlar... vol jugar amb tu... és xicoteta...*» etc. Hem de tindre en compte que els xiquets i xiquetes van conformant el seu imaginari sobre quines actituds són permeses i quines no, així com a quines persones se'ls permet. Si justifiquem agressions poden assumir que és normal que algú els agredisca si esta persona està enfadada, cansada, vol jugar, és xicoteta... o fins i tot que s'ho mereixen.
- **Fer costat a les persones valentes que trenquen el silenci.** La valentia de qui ens informa d'un acte violent, siga la víctima o un testimoni, és molt valuosa. El professorat no tenim ulls per tot arreu i moltes vegades sabem que les agressions no ocorren davant dels adults sinó quan no som presents. Donar molt de valor i importància a estes persones valentes davant els altres, amb frases com «*si no haguera sigut per tu... eres molt valent... X ha sigut supervalent, ha vingut ràpidament a avisar per a salvar a Y...*», i reaccionar contundentment davant el que ens conten, posant fre i protegint a la víctima i a qui la protegix, ajudarà al fet que hi haja moltes

persones vetlant perquè tinguem un lloc segur per a aprendre i convidaure.

- **Afavorir l'amistat** i les relacions boniques entre l'alumnat. He llegit una frase en el llibre [La buena vida](#): «No podem fer vells amics». En estes primeres edats podem generar les nostres futures velles amistats, que potser ens salvaran la vida una i mil vegades durant la nostra existència. Ensenyar que amics i amigues són els qui sempre ens tracten bé, ens fan millors persones, ens ajuden, ens ensenyen... i que estes qualitats ens faran també millors amics i amigues, és anar "acostumant" a les xiquetes i xiquets al fet que els agrada que els tracten bé per tal que en la seua vida sempre busquen i trien això i no vulguen una altra cosa.

Tots estos aspectes són essencials per a dissenyar un període d'acollida on els xiquets i xiquetes se senten segurs. La Comissió Europea va publicar l'informe [Aconseguint el benestar de totes i tots els estudiants: contextos educatius lliures de violència](#), que aclaria els programes i accions de les quals hi ha evidències científiques disponibles que demostren que aconseguixen superar eixa violència i generar entorns en els quals els xiquets i les xiquetes poden tindre eixe benestar i seguretat que educadores i educadors busquem per a organitzar els nostres períodes d'adaptació. Conèixer i dialogar a través de la [formació dialògica del professorat](#) sobre com implementar estos programes (com el club de valents i valentes violència zero i el model dialògic de prevenció i resolució de conflictes) a les nostres aules i centres és una forma profundament transformadora de dissenyar períodes d'acolliment que responguen a allò que ens preocupa a educadores, educadors i famílies: que els nostres xiquets i xiquetes estiguen segurs, aprenguen i siguin lliures en un entorn que vetla pel seu benestar.

Que una xiqueta o xiquet arribe a una aula per primera vegada i tinga la certesa que les persones adultes seran “amarradors segurs” que no toleraran cap mena de violència, que sempre es posicionaran amb les víctimes i que la bondat i la valentia són dos qualitats que desperten la seua admiració, passió i desig... Eixa certesa serà la millor benvinguda. Que una família que porta per primera vegada al seu fill o filla a l'aula siga informada que es duen a terme actuacions educatives d'èxit que realment estan reportant evidències de millora en l'educació dels xiquets i xiquetes serà la millor manera de tranquil·litzar les seues incerteses.

[Imatge: [Pixabay](#)]